

[Kirkeministeren.]

stor forvirring i vore dage om kristelige og kirkelige spørgsmål, og jeg tror, denne professor har ret i, at mange ville have været parat til at misforstå, hvis han havde talt ved borgerlig konfirmation — uanset hvad han havde sagt. Måske endda det ærede medlem selv ville have været parat; hans spørgsmål kunne tyde derpå. Det ærede medlem spørger nu, om jeg selv ville tale ved en sådan ungdomsfest. Man kunne undre sig over, hvem i denne sal det ville interessere; men lad mig sige, at jeg indtil i dag ville have svaret nej — som denne professor. Jeg har haft yderlig lidt kendskab til Foreningen for borgerlig Konfirmation; men om det i givet fald var rigtigt at svare nej, forekommer mig nu mere tvivlsomt. Skulle foreningen have brug for en taler, der ville fortælle de unge i dag, at den sejrende, livsglade, enige menneskehed dog måske alligevel trænger til syndernes forladelse, så er jeg parat.

Jeg kvier mig ved at bruge tingets tid til at tage stilling til en diskussion, der er ført mellem Peder Nørgaard og kammerherre Lerche i 1928. Men spørgsmålet om, hvorvidt en statsinstitution må bekæmpe en af staten understøttet institution som folkekirken, er jo ikke uinteressant. Nørgaard mente, at det var reaktionært af radioen dengang ikke at ville transmittere ungdomsfesterne, mens det ærede medlem anser afslaget for logisk begrundet. Også jeg mener, at logikken dengang var i orden, vel at mærke hvis vi havde en statskirke og en statsautoriseret religion. Det har vi imidlertid — og lykkeligvis — ikke. Vi har en folkekirke, der støttes af staten i overensstemmelse med den kendsgerning, at langt den overvejende del af befolkningen indtil dags dato har valgt at forblive som medlemmer af den. Vi har ingen „logisk“ kirkeforfatning. I sin juridiske tilspidsning er kirken vel en statskirke, men ifølge vor ukuelige frihedstradition har vi en folkekirke, der — lad det siges igen som ved sidste finanslovdebat — er en enestående værner af kristelig og menneskelig frihed. Vi skulle nødig bruge vor folkekirkelige frihed til blot antydningssvis at ønske at knægte andres frihed. Det ærede medlem kan umuligt mene, at diskussionen fra 1928 er relevant i dag. Han kan ikke mene, at radioen

ikke burde transmittere ungdomsfesterne; om det skal ske hver gang eller en gang imellem, beror på radioledelsens afgørelse, og vi andre har fri ret til at brokke os det bedste, vi kan, hvis vi er utilfredse med radioen. Men det ville dog være en frygtelig tanke, om ikke røster af enhver art kunne høres i den, religiøse som antireligiøse, kirkelige som ukirkelige, til angreb og forsvaret på ærlig og sømmelig vis.

Det ærede medlem mener, det er på tide, at man begynder at fremdrage anliggender som det her omtalte fra folkekirkens område i folketinget. Jeg vil hertil sige, at jeg er kendt med og tror oprigtigt på det ærede medlems bekymring for vor folkekirke. Vi husker alle, at det ærede medlem under sidste finanslovdebat talte om det, han kalder folkekirkens nød; men jeg vægrer mig stadig ved at deltage i sådan tale. Og er der endelig noget om folkekirkens nød, har den i hvert fald intet at gøre med, at en forening for borgerlig konfirmation har 2 årlige udsendelser i radioen, den samme radio, hvor folkekirkens gudstjenester kan høres 2 gange hver søndag af enhver, der vil. Kirkens nød — om man nu vil bruge dette udtryk — hænger langt snarere sammen med kirkens egen højst „borgerlige“ konfirmation, med kirkens egen mangel på evne til at tale som „den, der har myndighed“. Jeg vil vove den påstand, at det sjælelige forløb — så at sige — hos tusinder af unge er det samme, hvad enten de konfirmeres borgerligt eller kirkeligt: i begge tilfælde er det for dem „stemningsfulde“ ungdomsfester, den ene i borgerligt, den anden i gudeligt antræk med vægten lagt på beslutning om at være flink og god i fremtiden. Fra kirkens side, mener jeg, må den egentlige betydning af konfirmation ses i forhold til forberedelsens art og værdi. Er man folkekirkeligt interesseret og engageret, tror jeg derfor, at i vort frie land er besindelse og nyorientering indadtil bedre end angreb udadtil, når talen er om konfirmation af vore unge.

Ministeren for handel, industri og søfart (Lis Groes): Det ærede medlem fru Erna Sørensen rejste spørgsmålet om muligheden for en ændring i den gældende næringslov, således at det tillades både mand og kone af få hver sit næringsbrev. I den